Pardaug ėsėdėdžiavau

Mona mama muokiejė austė. I audusi abrūsus, druobės, dėvuonus aba kapas ėš linū, ėš vėlnu ėr sėlku. Lėnus ėr vėlnas pati liub soverptė, apsėmestė metėma ėr isirėistė i stakles. No tuos staklės bova dėdėlės, aukštas, užiemė posė kamaras.

Ka bovau da nedėdėlie, atsėmeno, ėšaudė mama mėla ėš avėis vėlnu. Bov pėlkuos spalvuos ė driuželiem. Nonešė kriaučka pasiūtė vīrams garmituorius – papā ėr abodom mona bruolems. Vacis bova jau ciels vaikis, vo Stapė – da tik vaikuzātis. Nežėnau, a tīčiuom anam pasiova trumpas kelnės – lig kieliu, a tuoki mada bov, a pritrūka tuo mėla.

Išejuom vėina nedielės dėina i bažnīčė, bova atlaidā. Musėškē vīra so naujės garnituorės, mama turiejė jouda sėlkėnė jopelė so išmoštās lapelės. Vo aš bovau kap aniuolielis: balta jopelė, baltuom pončekeliem ė bateles.

Mona plaukā bova ėlgė, palaidė, vo vėršugalvie – balta štončka. Tuoki ėššėpostiusi procesijuo tatā bieriau kvietkas konėgam, nešontėm pu baldokėmu Švenčiausiam.

Pu atlaidu nuejuom pas portograpa Bauži isiomžintė. Ė dabā teptorio tou atmėnėma.

Bet aš nuklīdau nu sumanītas mėslės – jug noriejau papuorint aplei audėmus.

Jau bovau posmergė. Mama lėip mon siestėis i staklės ė muokintėis austė. No aš ėššėdėdžioudama pasakiau:

– No jau aš tėkrā neausio! Šės čiesās nieks nebaud – pėlnas krautuvės vėskuo ė tuokiu niekam nebrēk!

Matiau, ka mamā nepatėka, bet nieka mon nesakė, nutīliejė. Žėnuomā – ėskaudėnau.

Pu kėik metu ėššikieliau toliau i kėta miesta, apsėžaniejau ė vākā pradiejė bėrtė vėins pu kėta. I darba nebėšėjau. Mona sosiedė audė šalikus Plungės „Dailės“ kombinatė, namudininkė. Ana mon ė saka:

– To veiziek ėrgi stuok tėn, galiesi nomėi dėrbtė ė vakus augintė.

Tēp ė bova. Vīrs mokiejė meistravuotė, tad padėrba nedėdėlės staklėkės – anuoms užteka vėitas vėrtovės kompė pri longa. Pradiejau nu šaliku, paskiau lininius abrūsus, dėvuonus – ėrgė ėš lėna, bet reikiejė dėvuonus susiūtė par vėduri.

No dar vieliau mona vīrs (daba omžėnatėlsis) padėrba dėdlē platės staklės. Moštovā bova trijū metru pluotė. Tumet audiau ne tik dėvuonus, bet ė gardinas longams (jau be siūlės par vėduri. Vo dar vieliau prisiejė austė vėlnuona medžiaga posontra metra pluotė sėjuonams ė bėklėnams siūtė tautėnems drabužems.

Tēp aš paauglīstie beėššėdėdžioudama, ka tėkrā neausio, ėšaudiau daugiau kāp keturiuolėka metu. Vo reikiejė kuožna mienėsi norma pridoutė. Sakuoma: „nespjauk i vondini, rēks išgertė”. Tēp ė mon.

No mona mama tēp ė nebmatė, kāp aš ėšmuokau austė, nebėnt – ėš aukštībiu...